

во видим щастие то на оръжието си...

Обладани от леко недоверие един към други, с охладняли сърца, двамата царе разделиха войските си и потеглиха в поход.

Ватаци се отдели по посока на Пропонтида, която бе по-близо до неговите земи. Асен нахлу в Тракия. За късо време всички латински земи паднаха в техни ръце. Мадат, Сест, Кардия, целия Херсон. Падна и най-яката крепост — Цурил. Българите влязоха в Адриановград и изгнаха латинския гарнизон.

В края на лятото двете победни войски се спряха и съединиха пред вратите на Константиноград.

Никога по-страшна напасть не бе постигала Царския град. От никъде не бе дошла още никаква помощ. А пред стените на града идеше безбройна рат, докато от към морето Лъв Гавала водеше флота от 300 кораби.

Венеция изпрати на Бриен помощ от 25 галери, под водачеството на Леонардо Куирини и Марко Гуссони. Те пристигнаха едва когато двете войски бяха вече в разгара на боя.

Жан дьо Бриен заповяда да обооръжат всички гърци в града и да вземат оръжието им за латинската войска. Така, една голяма надежда на Ватаци пропадна. Защото той се бе надявал, че градът ще се предаде отътре. Затова, когато зърна от брега да тичат мъже облечени в гръцки дрехи, с гръцко оръжие в ръце и да приближават към корабите му, той не се защити от тях. Ала измамата се разбра, чак когато преоблечените латини почнаха да навлизат в корабите им да посичат каквото им падне под ръка. В този миг пристигна флотата на венецианците и се спусна по средата на никейската.

Неуспехът по море се отрази на действията откъм суша. Иоан Асен действуваше извънредно предпазливо, защото бе научил, че гърците ще предадат града на Ватаци, а той предпочиташе в такъв случай Константинопол да остане в ръцете на латините. Освен това, таен пратеник от България му бе известил, че ромеите в страната надигат глава, помани от лъстивите обещания на Ватаци. Защото те бяха приели с радост